

Efterretning om, hvorledes Tilstanden er i Grønland, burde sende en Mand derop, saa var det ikke dermed afgjort, at det skulde være en Præst, da vi ogsaa af Andre kunne faae paalidelig Efterretning om Tilstanden, og dernæst forekommer det mig utroligt, at man ikke uden at sende Nogen derop, skulde kunne faae at vide, hvorledes Tilstanden virkelig er, naar vi dog baade have Inspektorer og Præster der. Her er det en ny Præst, der er Tale om at sende til Grønland, men naar der allerede er mange Præster paa Stedet, hvorfor skulde vi saa ikke kunne faae ligesaa paalidelige Efterretninger af de Mange tilsammen som af denne Ene? Jeg har stemt mod Forslaget ved anden Behandling og skal gjøre det Samme nu, thi jeg begriber ikke, hvad der skulde bringe os til at sende en saadan Mand derop, eller hvad sand og virkelig Gavn enten vi eller Grønlanderne skulde kunne have deraf. Det er bitterligt, at der ikke i 100 Aar er sendt nogen saadan Mand derop, og selv om vi nu — jeg vil ikke sige hvert hundrede Aar, men kun hvert tyvende Aar — vilde sende en Visitator til Grønland, hvad Betydning vil det saa have? Skal der være en Visitation — og jeg antager ganske vist, at Præsterne i Grønland ligesaa meget kunne trænge til en Visitation som Præsterne i Sjælland og Fyen osv. — saa maa den være stadigt tilbagevendende og ikke en Visitation, der vender tilbage i Ny og Næ, hvert hundrede eller hvert tyvende Aar, naar det kan falde. Men dertil kommer, at naar vi sende en Mand, der for det Første ikke kan Sproget saaledes, at han kan tale med de Indfødte som en af dem selv, saa vil han aldrig komme til at faae det Kjenndskab til Forholdene eller det Begreb om, hvad der savnes og fattes deroppe, som kun den kan faae, der kan tale med de Indfødte som en af deres Egne, og da han derhos er ukjendt med Forholdene, vil han rimeligvis let komme til at betragte Meget som vrangt, der dog, nærmere betragtet, er fuldkommen rigtigt, fordi det er nødvendigt, og tærmob Meget som rigtigt, der er galt. Jeg seer derfor ikke, at vi af en saadan Mand kunne vente os nogensomhelst Underretning, der enten er Ueiligheden eller Pengene værd, hvorimod jeg ikke kan indsee Andet, end at en

saadan Visitation, hvis den er nødvendig og ønskelig — og jeg skulde selv være villig til at antage, at den var nødvendig og ønskelig — helst maatte udøves af en Mand, der i mange Aar havde opholdt sig i Grønland og var kjendt baade med Grønlanderne og de grønlandske Forhold. Skulde man ikke kunne finde en eneste saadan Mand iblandt de Missionærer, som ere deroppe, saa seer jeg ikke Andet, end at det er en fuldstændig Falliterklæring; saa erklærer man, enten at Missionærerne ikke due, at de ikke have Forstand paa den Sag, at de uagtet de have opholdt sig lang Tid deroppe og kjende Forholdene baade inde og ude og Grønlanderne med, dog ikke kunne give os nogen paalidelig Veiledning, og ikke foretage en tilbørlig Visitation, eller ogsaa erklærer man, at deres Meddelelser kan man ingen Tillid have til, fordi de ere Folk af den Natur, at deres Udtalelser ikke staae til Troende; altsaa, man har ikke den Tillid til det Resultat, hvortil Missionairerne komme, som man har til det, hvortil en Mand kommer, der er aldeles ukjendt med Forholdene, Befolkningen og Sproget, og som skal hente al sin Kundskab fra en flygtig Gjennemreise, thi en flygtig Gjennemreise vil en Reise til Grønland paa 2 Aar være, naar man hustter paa, hvad Tid Reisen derop og her tilbage tager, og hvad Tid der vil medgaae til at bevæge sig i disse store Territorier. Den høitærede Kultusminister fandt det urimeligt, at den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgfreds (N. Hage), som selv ønskede, at der skulde sendes Folk til Grønland for at faae Kundskab om mange andre Forhold, desuagtet fravaabede Forslaget og vilde stemme mod det. Jeg skal paa ingen Maade slutte mig til den ærede Rigsdagsmand i Gæt og Alt; men der er dog stor Forskjel paa at sende en Mand derop, som skal undersøge blot verbale Forhold — det kan Enhver gjøre, han kan see, hvad der ligefrem stiller sig frem for Die — og saa sende en Mand derop, der skal undersøge det, der er det Allervanskeligste at undersøge, det, som mere end alt Andet skjuler sig for det blotte Die, fordi det ligger i Hjertet: Spørgsmaalet om, hvordan det staaer sig med Kristendommen. Vi kunne undersøge mange andre Ting og bruge mange Andre til at un-